

EXKURZE MIMO TĚLO

Čakry

Tantra

Sebepoznání

Rebeka Sprinncová

Úvod

Překonat hranice hmoty, prostoru a času obyčejně přesahuje kapacitu lidského mozku. Stát se neviditelným svědkem událostí v čase a prostoru je sice možné, ale vyžaduje to od adepta duchovního rozletu trochu více úsilí, než jen tak meditovat a meditaci považovat za obyčejnou relaxaci. Změněné stavy vědomí nám umožní vidět realitu světa v několika vrstvách, od lehkého uvolnění na hladině alfa, až po složitější odpoutání na hladině theta, kdy je možné prožít astrální putování. Předpokladem pro úspěšné „vzednutí ducha“ směrem k astrálním říším je odvaha a žízeň po vědění. Odvaha, pustit se společně se svou duší na daleké mimotělní cesty, je důležitá, strach představuje červenou stopku. Dostaví-li se strach, duše vás s sebou na cestu nevezme. Výlety mimo své fyzické tělo jsou jedinečnou, individuální a spíše ojedinělou záležitostí. Podstatné jsou základní esoterické znalosti, dokázat pobývat v přítomném okamžiku, umět se oprostít od myšlenek, umět dokonale uvolnit fyzické tělo, a především těšit se z vlastní duševní vyrovnanosti. O výlety mimo fyzické tělo by se neměl pokoušet nikdo, kdo je duševně nevyrovnaný, případně trpí akutními nebo chronickými psychickými potížemi.

Inkarnace na Zemi představuje dočasné pobývání v těle, které je možné opustit a vydat se na průzkum, vydat se za tajemné zrcadlo hmotného světa. Pravda nemusí být komplikovaná, ty nejjednodušší návody bývají nejlepší, ale nejsou nám nic platné, pokud je nebereme vážně, nebo jim nevěříme. Teprve osobní zkušenost je důkazem, že odpoutání je možné, a tato zkušenost je fascinující.

Kdo se vlastně během meditace vydává na výlet? Duše? Vyšší Já? Astrální tělo? Vědomí? Duše je v neustálém spojení s astrálním tělem, představuje naše vyšší Já, tedy (nad)vědomí. Jde o jednu a tutéž energii, vyjádřenou mnoha způsoby. Duše není pouhým fenoménem, přírodní národy si duchovní svět uvědomují zcela přirozeně, duši popisují jako „vítr“. Podle nich odpoutaná duše cestuje po větru, svobodně kam potřebuje. Také buddhisté říkají duši větrné tělo, odpoutané emoce, svobodné myšlenky a čisté duševní cítění unášeny jsou na větrném koni. Duše je psychická podstata lidské bytosti, existuje nezávisle na lidském těle. Vzpomínky na předchozí životy máme uložené hluboko v podvědomí. Třídíme je částečně už za života, ale jejich pravou podstatu a hodnotu objevíme až na onom světě, kde nějaký čas setrváme v této nehmotné realitě, než se rozhodneme, co dalšího chceme zakusit v novém lidském těle.

Nehmotný svět – kde je? Všude a zároveň nikde. Můžeme jej spatřit i za plného vědomí, máme-li vyvinutý duchovní či spíše spirituální zrak. Každý z nás máme svého jemnohmotného průvodce, na kterého se můžeme kdykoliv obrátit, pokud posuneme své vědomí blíže k duchovním hodnotám a spirituálnímu poznání. Potom se nám podaří navázat s astrální dimenzí bezprostřední kontakt. Prozatím známe čtyři stavy hmoty: plazma, plyn, tekutina, hmota. Jemnohmotného průvodce si můžeme představit jako neviditelnou plazmatickou energii.

Vědomí se od fyzického těla odpoutává během spánku, někdy spontánně během zvláštních životních okamžiků, a nakonec v okamžiku smrti. Smrt představuje svobodu ducha, oproštění se od pout omezující hmoty fyzického těla. Každý člověk je v podstatě čisté vědomí, oděné do

šatů poskládaných z atomů, molekul a buněk. A jelikož hmota je současně vlněním, po smrti zůstává vědomí vědomo si samo sebe, po smrti jsme vším, čím jsme kdy byli a čím kdy budeme. Vědomí je zachováno v podobě vlnění, v podobě nekonečné informace. Vědomí si v čase pobývání v lidském těle neuvědomuje, čím kdy bylo a čím kdy bude. Vědomí v lidském těle je rozloženo do dalších dvou vrstev: podvědomí a nadvědomí. Pokud by tomu tak nebylo, jedinec by se „zbláznil“, protože v trojrozměrné realitě by si se zcela otevřeným vědomím nevěděl rady.

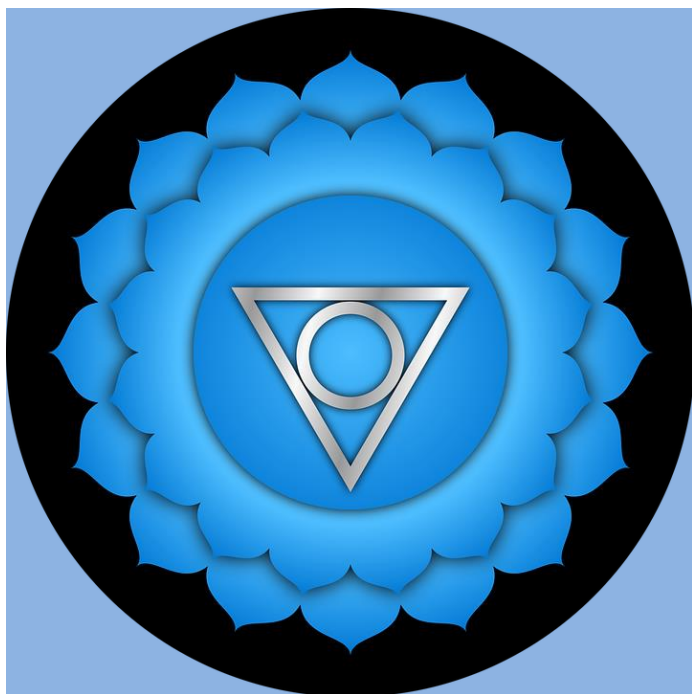
Hmotné tělo působí jako filtrační zařízení, dovoluje nám skrze smysly uvědomovat si pouze to, na co jsme připraveni, a to, v co uvěříme, že je možné. Mozek je řídicí centrum, filtruje naše vnímání podle toho, jsme-li zaměřeni více na levou nebo na pravou mozkovou hemisféru. Ve fyzickém těle zažíváme prostor a čas. Naproti tomu odpoutané vědomí představuje přechod do jemnohmotných vibračních pásem, kde je možné prožít situace tak, jak si je dokážeme představit bez omezení časem a prostorovými vzdálenostmi. Napsat, že žijeme zároveň v několika dimenzích najednou, je obtížně představitelné, ale pokud si uvědomíme, kolik hodin, dnů a roků za život prospíme, a že během spánku sníme, tak je toto tvrzení představitelné alespoň v rovině snů. Ve snech se pohybujeme, respektive naše odpoutané vědomí, v jiných realitách, sny jsou holografické projekce, které se uskutečňují na jiné úrovni bytí. Sny má každý člověk, ne každý si ale své sny uvědomuje či pamatuje.

Pro dočasný pozemský pobyt je nesmírně poučné, pokud alespoň jednou za život dokážeme odpoutat své vědomí ven z fyzického těla pouze svou vůlí za pomoci předem daného záměru. Podle mého mínění je právě činnost

mozku v okamžiku odpoutání zásadní, pokud pominu další tři důležité podmínky, které odpoutání předcházejí: naprosté uvolnění těla, zpomalení dechu, odpoutání od rušivých myšlenek a přitom zůstat při vědomí a neusnout. Splnění těchto podmínek způsobí, že fyzické tělo spí a vědomí zůstává vzhůru. Okamžik před odpoutáním poznám podle určitých dějů v mozku, nebo v hlavě – to snad zní přijatelněji. Ten okamžik už poznám, a řeknu si: a je to tady. Popsat tento stav, srozumitelně tak, aby to bylo uvěřitelné, už je ale obtížnější, ale k tomu se postupně se souvisejícími tématy v této knize dostaneme.

Asi si říkáte, proč se všude píše, že nadpozemské zážitky se popsat nedají. Slova jsou jen slova. Myslíte si, že to přece musí jít, popsat je slovy. Ale slova na prožitky v astrálních sférách prostě nestačí. Představte si, že se setkáte s člověkem, který nemá od narození vyvinuté chuťové buňky. Vy víte, že chuť existuje, on to neví. Chuť nevidíme, poznáme ji, až se zakousneme do jablka. Člověk bez chuťových buněk vám také nebude rozumět, neuvěří vám, budete-li se snažit popsat, jak chutná jahoda. Jen si to vyzkoušejte, popsat, jak chutná čokoláda nebo feferonka. Nebo maso. Maso chutná jako...? Nad tím jsem dlouho přemýšlela a nevymyslela jsem nic. Nebo med. Popište jak chutná med. Můžete říct, že je sladký, ale to je k ničemu, pro člověka bez chuťových buněk je slovo sladký jen prázdným pojmem. Můžete maximálně říct, že med chutná jako rozkvetlá louka, ale to dotyčnému taky moc nepomůže. Stejně je to s nadpozemskými zážitky, vysvětlit se prostě nedají. Prostě jsou nadpozemské. Nadpozemská je ale také ona neznámá, vše vědoucí prozřetelnost. To ona nám dala do vínku chuťové buňky a všem úžasným plodům přírody tisíce rozmanitých chutí a vůní.

ASTRÁLNÍ PUTOVÁNÍ

ZÁKLADNÍ INFORMACE

Trojrozměrný svět a ostatní reality

Mnozí z vás si kladou otázku, zda vůbec a jak je astrální putování možné. Realita se přizpůsobuje naší osobní frekvenci vnímání a každému našemu rozhodnutí. Jsme bytostí světla, světlo přijímáme z okolního prostoru, světlo také vyzařujeme, v každé buňce našeho těla je vědomí světla a každá buňka světlo vyzařuje. Prvotní světlo putuje vesmírem od okamžiku stvoření, toto světlo dokážeme zachytit nejmodernějšími teleskopy. Toto v dávné, velice vzdálené minulosti vyzářené světlo, nám například přináší informace o vzniku vesmíru. Tyto informace již dnešní vědci dokáží přečíst a dešifrovat. Světlo je vlnění, světlo je nosičem informace. A vše, co je vyzářené, zanechává za sebou energetickou stopu. To souvisí s tím, že naše pozemská realita osciluje (kmitá) na určité frekvenci, abychom zde mohli žít, naše těla oscilují na podobné frekvenci. Na stejné frekvenci osciluje většina viditelné, hmotné reality našeho vesmíru.